

ELS GOMES

CAPÍTOL SISÈ

TÀPIES CONTRA TÀPIES

“Això s’hauria de denunciar! Aigües de Barcelona m’ha tallat el subministrament mentre estava fent flexions a la catifa. No m’he pogut dutxar, merda, però no tot és tan negre, perquè tens la sensació de flotar!”. El Kandinski acaba la tirada clavant una gran

El Picasso canta una òpera amb aires de difunt mentre fuma. El Tàpies mira el mòbil. És un whatsapp de la Kahlo! “Diu que està a la sala d’estar de casa seva reflexionant sobre el futur de l’streaming”. “És la felicitat, gaudeix, flipa tranqui-la”. Tecleja en Tàpies.

de pluja. D'altra banda la mascareta, retallada d’una vella americana, el nas sobresortint... no, no i no. Us imagineu quina pinta?

I perquè no arribar a la plaça Sant Jaume en un descapotable robat? Afegeix el Tàpies. No ho

nova peli. Vinga, una mica d'esforç i ho podrem fer!!!

Dues hores més tard els GOMES enfilen el carrer del Bisbe amb una escala desplegable. Repengen l’escala contra el balcó que travessa el carrer de banda a banda. La foscor els dóna un gran sentiment d’impunitat.

T'atreveixes? Pregunta el Soutine al Tàpies. Clar, és fàcil!

En què penses ara mateix? Xiuxiueja el Picasso al Kandinski per rebaixar la tensió.

En la fi del ultracapitalisme i en un cucurutxo amb gelat de vainilla. Un pla de pel·lícula. Els diu el Miró mig somrient.

El bronzit del motor d’un camió d’escombreries els trenca la sensació d’impunitat.

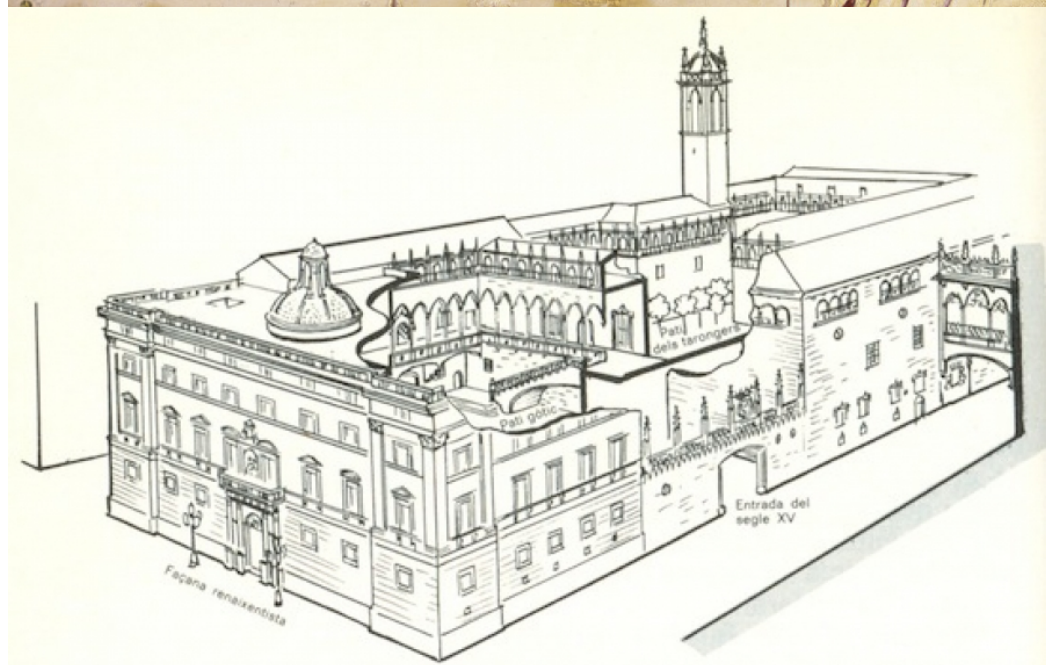
Què fem, que fem? Pregunta esverat el Soutine. El Picasso extreu una cigarreta i l’encén amb tota tranquil·litat. Res! Fer temps i prou. I amb indolència li fa un signe al Tàpies. Aquest s’enfila barrots amunt mentre el camió els depassa.

El Soutine també si enfila seguit pel Picasso. El Kandinski i el Miró es queden al carrer de vigilants. A dalt del balcó el Tàpies ja ha forçat amb una palanqueta una petita porta. Sense pressa els tres s’endinsen dins el Palau.

Travessen sales gòtiques i barroques, passadissos renaixentistes on regna el silenci i la foscor. Amb solemnitat el Soutine els obre la porta de la sala del govern i amb una lot potent il·lumina els plafons del Tàpies, el de veritat.

Es gira cap el Tàpies. És l’obra que t’hauria agradat haver pintat?

(continua a la pàgina 5)

mossegada a l’entrepà de formatge.

Vols aplaudiments al recer de la cultura antihigiènica? Li espetega el Soutine. És el primer del grup en desembeinar l’espasa.

No seria millor una onada gegant per navegar per la història del Premi al Millor Robatori? Esgrimeix el Miró tot fent gargots gòtics en un tros de paper arrugat.

Programa bona nit. Divendres. Son les nou del vespre. El Picasso apaga la cigarreta tot mirant-se el grup. Així, anirem amb una combinació fosforescent turquesa amb relleus florals i botes d’aigua vermelles! Molt bé! Diem elegància! Diem audàcia i a més és el millor moment del món. El President Torra destituït, el Palau està buit. Només ens fa falta posar-nos un barret de palla, ben vistós, com els de records de vacances en temps

podem fer! El Grup d’Operacions Molt Especials no ho pot fer. El Miró ho ha sentenciat.

Aquesta nit ens farem la Generalitat! Replantejem-nos el pla. Queda clar que qui mana avui és el Kandinski. La relació amb el vostre cos canviarà quan us inspireu al pati dels tarongers. Ho que sensible i que bonic! Respon el Soutine.

Ha molt bé! Salta el Kandinski. Au, sigueu fins, suggeriu una